

som var nødvendige der. Så spurte kommanderende admiral om trafikken heretter skulle dirigeres utenom minefeltene. Han bad om Regjeringens avgjørelse der. Om denne avgjørelse plus en del andre som er like viktige og like nødvendige, hadde jeg håpet å få en regjeringskonferanse kl. 18 i dag, idet vi, da vi gikk herfra i middagen, ikke hørte noe om at dette møte for lukkede dører skulle være i dag. Dette spørsmål om hvorvidt trafikken skal dirigeres utenom minefeltene, har jeg altså ikke fått brakt fram enda. Det medfører konvoiering og forskjellig slags foranstaltninger som må treffes fra marinens side. Når skipene nå er stanset i Bodø eller andre steder, er det, skulle jeg tro, gjort av rederne. Det er ikke gått ut noen ordre fra kommanderende admiral eller fra departementet angående trafikken.

Endelig var det en liten ting til slutt. I anledning av en bemerkning hr. T. Sverdrup kom med om de nye minesveipere, skal jeg få lov til å opplyse at begge de to nye er helt aksjonsklare nå.

Presidenten: Dei talarane som heretter får ordet, får ei taletid av opptil 2 minuttar.

Statsråd Koht: Eg skal berre få lov til å gje den vesle opplysninga, at når eg med stortingspresidenten avtala at denne noten frå Frankrike og Storbritannia av 5 april skulle bli drøft i utanriksnemnda tysdag, var det for di at eg da hadde fått ein samtale med den svenske utanriksminister og visste at vi ikkje kunne få det svenske konseptet til svaret hit før tysdag morgon.

Hundseid: Jeg har forlangt ordet for å støtte dem som har uttalt at man iallfall bør forsøke å fjerne de utlagte miner. Jeg er klar over denne noten til England, og jeg mener at vi må vente en tid på svaret. Jeg har liten tro på at vi får noe svar, men hvis vi ikke det gjør, eller hvis vi får avslag, mener jeg at vi iallfall må markere at vi vil fjerne minene.

Lykke: Jeg takker for forsvarsministerens svar på mitt spørsmål om hvorledes trafikken skal dirigeres. Men han må tilgi meg at jeg kommer med en liten bemerkning, når han sa at kommanderende admiral har spurt Regjeringen om trafikken skal dirigeres utenfor minene. Jeg vil spørre: Skal Regjeringen bestemme det? Når minene ligger fra kysten og ut, og en ikke kan komme innenfor minene, så er vel trafikken nødt til å gå utenfor minene, hvis en ikke tar minene opp. Det er de to alternativer.

Protokollen vart så opplesen utan å gje høve til nokon merknad.

Møtet slutt kl. 20,25.

Møte for lukkede dører*)
tirsdag den 9 april 1940 kl. 12,30
i Festiviteten på Hamar.

Presidenten: I henhold til Grunnlovens § 68, som uttaler at Stortinget sammentrer i almindelighet den første sønedag efter 10 januar hvert år i rikets hovedstad, med mindre Kongen på grunn av overordentlige omstendigheter, såsom fiendtlig innfall, dertil bestemmer en annen kjøpstad i riket, har Kongen bestemt at Stortinget idag skal møte på Hamar, og jeg erklærer Stortinget for lovlig satt.

Der foretas navneoprop.

— — —

Presidenten: Der er 45 representanter borte ved dette navneoprop, men en hel rekke av dem har anmeldt at de kommer pr. bil eller forsøker å komme med tog.

Alle Stortingets representanter kjenner de forhold som har bevirket at Regjeringen i statsråd og under konferanse med Stortingets president har bestemt å innkalle dette møte på Hamar. Det er sikkert et håb hos oss alle at Stortingets utlendighet må bli så kort som mulig, og at enhver byrde som legges på Stortingets skuldre, må vi vise oss skikket til å bære, slik at de avgjørelser som blir truffet av Kongen og hans råd og av Stortinget i denne tid, må bli til fedrelandets gavn og til trygghet av vårt lands suverenitet og uavhengighet i fremtiden.

Utenriksministeren vil gi en redegjørelse for de aktuelle forhold som Stortingets medlemmer alene kjenner hittil på annen hånd eller muligens slett ikke.

Statsråd Koht: Det er sørgelige meldinger som jeg her har å legge fram for Stortinget. I går kveld da Stortinget sluttet forhandlingene sine, møttes Regjeringen til nytt møte og drøftet de militære tiltak som vi mente måtte til av omsyn til den faren som kunne true etter den krisen vi hadde med tilhøve til Vestmaktene. Og dette regjeringsmøtet gikk da fra hinannen kl. mellom 9 og 1/210 i går kveld, og hadde da ingen tanke om det som kom til å hende snart etter.

*) Møtet ble satt som et åpent møte, men trolig allerede i løpet av møte, og ihvertfall i løpet av ettermiddagen, gikk man over til å betrakte det som lukket.

Det var i 12-tiden at meldingene tok til å komme om at tysk flåtemakt holdt på å trenge inn på norsk område. Den første meldingen kom ute fra Færder, der vi fikk høre at flere tyske krigsskip nå stevnet innefter. De ble mottatt med skudd fra Bolærne og Rauer, men i den mørke natten som kom, stevnet de fram uten hinder og kom etterhvert utetter natten fram til Filtvedt. Der ble det da ut på natten en hard strid, som ble åpnet. Men før enda denne striden var kommet i gang, hadde vi fått melding om at tyske orlogsskip holdt på å gå inn i skibsløpene inn til Bergen gjennom Korsfjorden. Der også ble de møtt med skudd fra Lerøy, men de gikk framom der og kom fram til de indre festningene kringom Bergen, og har så i dag tidlig satt seg fast i Bergen by.

Vi fikk om lag samstundes med det ut på natten melding på en merkelig omvei om at et tysk krigsskip lå utenfor Stavanger budd til å gå inn der i dag tidlig. Og lenger ut på natten — en må vel heller kalle det morgenen, for det var ved halv fire tiden — kom det melding om at to tyske krigsskip hadde gått framom Agdenes i Trondheimsfjorden inn mot Trondheim by.

Det gikk faresignal i Oslo en gang mellom kl. 12 og 1 og derved ble i det minste alt folket der i byen varskudd om den faren som var på ferde. Medlemmene av Regjeringen ble da av statsministeren innkalt til møte. Vi møttes alle i Utenriksdepartementet kl. 1/2 om natten, og der ble da Regjeringen sittende samlet helt til den lyse morgen, og drøftet de tiltak som kunne bli gjort rent militært. Mellom anna ble det vedtatt full mobilisering i 1ste, 2nen, 3dje og 4de brigade. Og etterhvert som vi fikk meldinger, drøftet vi da hvorledes vi skulle ta de enkelte ting. Men selvsagt, det var ikke så meget just av vedtak som kunne bli gjort. Av disse krigsskipene som kom inn på alle kanter ble ikke alle med en gang kjent som tyske, det var først de som kom inn mot Bergen som en fikk fast melding om var tyske, ellers ble de dekket av mørket. Men vi skjønnte da alle godt at det var tyske krigsskip. Og kl. 5 om morgenen meldte den tyske sendemannen i Oslo seg i Utenriksdepartementet, og da la han fram for meg det som en vel må kalle et ultimatum. Dette ultimatum har jeg her med meg. Det er langt, jeg har det bare på tysk, men jeg tror det er rett å lese opp hele dokumentet, fordi det er dette dokumentet som fører oss inn i den situasjonen som landet vårt står i i dag.

Jeg kan bare gi det i svært ufullkommen oversettelse, for jeg har ikke fått lest det gjennom så skikkelig, så mange ganger som jeg burde gjøre, og det tyske målet lager seg

ofte lite grann vanskelig når vi skal få det over i norsk målføre, så jeg må be om årsaking for den form som denne melding kan få, om jeg hakker meget i omsetningen. Men jeg skal friste å gi dokumentet så godt jeg kan. Det er først et memorandum som tar til således:

I strid med det ærlige ønske til det tyske folk og den tyske regjering om å leve i fred og vennskap med det engelske og det franske folk, og enda det ikke fantes nogen vetug grunn til en strid mellom disse folk, så har makthaverne i London og Paris lyst krig mot det tyske folk, idet denne lenge førebudde angrepskrig som vendte seg mot selve livet for det tyske riket og det tyske folk ble sluppet løs, så har England og Frankrike åpnet sjøkrig mot den nøytrale verden likeeins idet de aller først under fullkommen vanvyrndad for de mest elementære regler for folkerett prøvde å få i stand en svelteblokade mot tyske kvinner, barn og gamlinger, så la de samstundes de nøytrale statene også under vyrldause blokadetiltak. Det som straks fulgte av disse folkerettsstridige kampmetoder, som således England og Frankrike innførte, og som Tyskland måtte møte med sine egne tiltak, det var den hardeste skaden for nøytral skibsfart og nøytral handel. Omframt dette ga dessuten den engelske framferd selve nøytralitetstanken et ødeleggende slag. Tyskland på sin side har likevel strevet etter å verge rettene for de nøytrale derved at det har freista på å innskrenke sjøkrigen til de havstykker som ligger mellom Tyskland og dets fiender. Mot dette har England med det formål å føre faren bort fra sine øyer og samtidig hindre den tyske handel med de nøytrale land forsøkt å føre sjøkrigen inn i farvannene til de nøytrale. I framhald av den ekte britiske krigsførselen har England i stigende mål under åpent brudd på folkeretten satt i gang krigstiltak på sjøen og i luften jamvel inne i territoriene til Danmark og Norge. Tyskland har regnet med fra første av krigen at dette skulle gå således. Det har med sin indre og ytre politikk visst å hindre den freistnad på en britisk sulteblokade mot det tyske folk og en avsperring av den tyske handel med de nøytrale stater. Dette kom i de siste måneder til mer og mer å vise et fullt sammenbrudd for den britiske blokadepolitikk. Denne utvikling såvel som den vonlauseth som det var for et direkte angrep på de tyske vestfestninger, og den voksende otte som kom opp i England og Frankrike framfor de heppelige tyske motangrep på sjøen og i luften, har i den siste tid i større og større mon ført til at begge de to land forsøkte på med alle hjelperåder å få krigsskueplassen vidd ut til det nøytrale fastland innenfor og utenfor Europa. At England og Frankrike herved i første linje har området til de små europeiske stater for øyet, det sier seg selv, slik som den britiske tradisjon er. Helt åpent har de engelske og franske statsmenn i de siste måneder forkynt utvidelse av krigen til disse områder som den strategiske grunntanken for krigsførselen sin. Det første høve til dette fikk de i den russisk-finske konflikt. Den engelske og den franske regjering har helt offentlig forkynt at de var villige til å

gripe inn med militærmakt i konflikten mellom Sovjet-Samveldet og Finland og bruke de nordiske statene til operasjonsbasis for seg. Men den freden som imot ønsket og vone ne deres kom så fort i Norden, har hindret dem alt den gang i å gjennomføre dette vedtaket. Når de engelske og franske statsmenn etterpå har sagt at de ikke ville gjennomføre dette tiltaket uten samtykke av de nordiske stater, så er det en grov usannhet. Riksregjeringen har dokumenter som beviser at England og Frankrike ihop hadde vedtatt at aksjonen skulle bli ført gjennom området til de nordiske stater jamvel mot viljen deres. Men det som er det avgjørende, er dette som nå kommer, at ut fra det standpunkt som den franske og engelske regjering har tatt før, og etter den sovjet-russisk-finske freden, og ut fra dei prov som Riksregjeringa har i hendene er det uimotseieleg at vedtaket om å føre hjelp til Finland mot Russland berre skulle tene enda vidare formål. Det som var det målet England og Frankrike sette for seg i Skandinavia, det var og er dette: For det første å sperre Tyskland frå malmtilførsla frå nord med å setja seg fast i Narvik, for det andre: Med å landsetja engelske og franske hærstyrker i dei skandinaviske landa og skapa ein ny front for såleis å kunne få ta Tyskland i flanken. I dette skal dei nordiske landa tene dei engelske og franske hærene til krigsskodesplass, medan dei nordiske folka etter gamal engelsk tradisjon skulle få ta rollen som hjelpe- og leigetroppar. Då denne planen vart gjennomkryssa av den russisk-finske freden, så fekk Riksregjeringa klarare og klarare kunnskap om at England og Frankrike sette seg føre å freista på å sette formåla sine i verk på anna vis. I trongen til å førebu en intervensjon i Norden har då den engelske og den franske regjeringa i de siste vekene forkynt den setninga, at i denne krigen måtte det ikke finnast noko slag nøytralitet og at det var plikt for dei små landa å gå aktivt inn i striden mot Tyskland. Denne setninga var breidd ut gjennom propaganda frå Vestmaktene og gjennom sterkare og sterkare trykk på dei nøytrale statane. Dei konkrete meldingane om at Vestmaktene ville gjera freistnad på å landsetja troppar i Skandinavia, blei i den siste tida fleire og fleire. Men om det i det heile kunne finnast den minste tvil på det endelege vedtaket hos Vestmaktene om å gripe inn i Norden, er det i dei siste dagane avgjort kommi bort. Riksregjeringa har i hendene prov som viser utan motseiing at England og Frankrike hadde sett seg til mål i de nærmeste dagane brått å setja seg fast på visse område av dei nordiske statane. Dei nordiske statane har på si sida ikkje berre ikkje sett noko slag motstand mot desse overgrepa frå England og Frankrike, men har jamvel tålt dei hardeste innbrota i suverenitetsrettene sine utan mottiltak som kunne høve. Riksregjeringa må difor tru at den Kongelige Norske Regjeringa vil ta det samme standpunktet framføre dei tiltaka som nå frå engelsk og fransk side er planlagde og som vert gjennomførde. Men om så den Kongelige Norske Regjeringa hadde vilja til å ta mottiltak så har Riksregjeringa klart for seg at dei militære kreftene i Noreg ikkje ville rekke til å gjøre motstand med framgang mot dei engelsk-franske tiltaka. I denne avgjerande fasen i den livsstrid som England og Frankrike

har tvinga inn på det tyske folket, kan Riksregjeringa ikkje under noko vilkår tåla at Skandinavia vert gjort av Vestmaktene til ein krigsskodesplass mot Tyskland, og at det norske folk beinveges eller omveges vert misbrukt til krig mot Tyskland. Tyskland vil ikke uverksamt venta på at fienden til landet skal setja i verk desse planene, vil ikkje la det gå. Riksregjeringa har difor i dag innleidd visse militære tiltak, som vil føre til fastsetjing på strategisk viktige punkt i det norske statsområdet. Riksregjeringa tek dermed over denne krigen vernet for Kongeriket Norge. Ho har den faste viljen, frå no av med dei maktrådene ho eig å forsvare freden i Norden mot alle engelsk-franske åtak og endeleg tryggja denne freden. Ansvar for dette bærer åleine England og Frankrike. Både dei to statane forkynnar hyklersk at de vil verge de små land men i sanninga bruker de vold mot dem i det håp dermed å kunne sette i verk den ødeleggelsestanken som de har vendt mot Tyskland og som de da meget åpent forkynner. De tyske troppene går derfor inn på norsk grunn ikke med fiendtlige tanker, den tyske overkommando har ikke det formålet å bruke de punkter der de tyske troppene setter seg fast som operasjonsbasis for kamp mot England, så lenge det ikke blir nødt til dette ved tiltak fra England og Frankrike. De tyske militære operasjoner har bare for øye det mål å sikre Norden mot at norske støttepunkter kommer inn under engelske og franske stridskrefter. Riksregjeringa er overttydd om at den med disse tiltak likeeins tjener interessene for Norge. For denne trygda med tysk vernemakt byr for de skandinaviske land den eneste trygd for at disse land ikke under denne krig skal bli slagmark og skueplass for kanskje de fæleste krigshandlinger. Riksregjeringen venter derfor at den kongelige norske regjeringa og det norske folket vil vise forståelse for denne tyske framferd og ikke gjøre noen motstand mot det. All motstand måtte og vil bli slått ned med de tyske stridskrefter som blir satt inn og ville derfor bare føre til en helt nytteløs blodsutgydelse. Den kongelig norske regjering blir derfor bedt om med største hast å gjøre alle tiltak for å trygge at framrykkingen av de tyske tropper kan gå for seg uten rivning og vansker. I den ånd som er født av det gamle gode tysk-norske vennskap forkynner riksregjeringen at Tyskland ikke har til formål med sine tiltak på noen måte nå eller i fremtiden å krenke den territoriale integritet og den politiske selvstendighet for kongeriket Norge.

Dette var det memorandum som formet ut i alminnelige setninger danner grunnlaget for den tyske innmarsj i Norge. Men i lag med dette memorandum er det så noe som de kaller Aufzeichnung, en opskrift som gir de enkelte og særskilte krav som den tyske regjering ville stille til den norske. Riksregjeringa ber den kongelige norske regjering straks å ta de rådgerder som her blir nevnt:

1) Oprop fra regjeringa til folket og hæren om å la være med all motstand mot de tyske tropper når de setter seg fast i landet.

2) Ordre til den norske hæren om å tre i samarbeid med de tyske tropper som kommer inn og med de tyske kommandantene få i stand alle turvande avtaler om loyalt samarbeid. De norske troppene skal derunder få ha våpnene sine såframt oppførselen deres kan gi lov til det. Til tegn på viljen til samarbeid skal på militære verk som tyske tropper kommer nær bli heist det hvite parlamentære flagg attmed nasjonalflagget.

Sambindingskommando er å sende a) til befalsmennene for de tyske tropper som ryker inn i hovedstaden, offiserer for Hæren, Marinen og Luftvåpenet og b) til de tyske troppeførere på de enkelte steder. På den annen side vil den tyske overkommandanten sende samarbeidsoffiserer til de norske overkommandantene. Yrket for denne samarbeidskommando skal være å trygge et knirkefritt samarbeid og hindre sammenstøt mellom tyske og norske hærfolk, uskadte overgiving av militære innretninger og anlegg som trengs for de tyske troppene til å trygge Norge mot den ytre fiende og særskilt herunder kystfestningene. Nøye kunnskap skal bli gitt om minesperringer som blir utlagt av den kongelige norske regjering, fullstendig mørklegging skal bli gjennomført på heile det norske området frå kvelden etter den fyrste innrykkjingsdagen. Uskadd vedlikehald og trygging av drifta for samferdselsrader og samferdselsvegar og for meldingsrader. Samferdselsrådene, jarnbanane innanlands og kystskipsfarten og etterretnings-samkvemet skal bli sett til rådvelde for dei tyske troppane i det omfanget som dei trengst for dei oppgåvene som dei tyske troppane og forsyninga for dei har. Forbod for krigs- og handelsskip mot å gå ut til utlandet og startforbod for alle fly. Skipsfarten på tyske hamner og nøytrale Østersjøhamner skal kunna bli frigjeven. Tilvising til at dei norske losane gjer tenesta si etter krav frå dei tyske styresmaktene, og at fyropplýsinga på den norske kysten rettar seg etter forskriftene frå tyske styresmakter. Vervarslingstenesta skal bli halden oppe, men bli sett til rådvelde for dei tyske innmarsjtroppane. Offentleg kunngjering av vervarsling og vermeldingar skal slutta. All meldings- og postteneste over sjøen til utlandet skal bli sperra. Meldings- og postsamferdsle med Østersjøstatane skal bli avgrensa til visse mål og bli overvaka av dei tyske troppane etter krav frå overkommandanten. Order til pressa og til kringkastinga om ikkje å kunngjera militærmeldinga utan samtykke frå det tyske herstyret. Kringkastingssendaren skal stå til rådvelde for kunngjeringar frå den tyske overkommandanten. 12. Utførselsforbod for krigstilfang frå Noreg til utlandet. Attgjeving av alle opprop og order som på grunnlag av desse nemnde punkta blir sendt ut frå den norske regjering, skal bli gjeven i siffer og i eit siffer som ikkje er kjent for Tysklands fiendar. Overkommandanten for dei tyske troppane skal ha rett til å gjeva kringkastinga fri.»

Alle desse einskilde ting som her er sette opp, ville da leggja styringa i det minste i krigstid i Noreg inn under tysk militærmakt. Da den tyske sendemannen var hos meg med alt dette som han elles rett stutt berre gav att munnleg, da bad han om å få svar straks på

timen. Eg sa at han kunne da ikkje venta at eg personleg skulle taka ansvaret for ei avgjerd på så viktige spørsmål, eg måtte da, sa eg, i det minste fyrst leggja saka fram for Regjeringa. Det ville han fyrst segja nei til, for han sa at her gjeld det om å få svar straks. Ja, sa eg, men Regjeringa sit i romet her attmed, — og da han høyrde det, sa han: vel, så kunne han gå med på at eg kunne få rådleggja med Regjeringa. Det gjorde eg da, og den rådleggjinga kan eg ikkje seia var serleg lang, for det var samrøystig meining i den norske regjeringa at slike krav ville det vera uverdigg for Regjeringa og folket vårt å gå med på, og dette meldte eg da tilbake til den tyske sendemannen. Eg siterte for han det ordet som føraren hans ein gong nyleg har sagt, at eit folk som mjukt bøygjer unna for ein valds-mann, fortener ikkje å leva. Eg sa til han at vi kunne ikkje sjå at Tyskland hadde noko slag rett til det valdstiltaket som det her no ville gjera eller alt var i gang med å gjera mot det norske folket, men vi ville verja og halda oppe sjølvstendet vårt så lenge vi kunne, og vi meinte at vi hadde i den nøytralitetspolitikken vi hadde fylgt, synt at vi ikkje ville ha fiendar på nokon sida. Men sendemannen heldt no fast — eg kan vel seia sjølv sagt — på den order han hadde fått, at når Noreg såleis svara nei på desse krava, så ville det bli krig. Han sa: Ingen ting kan berga dykk. Eg sa til han, at vi står på vårt sjølvstende, og krigen er alt i gang. Det visste han merkeleg nok ikkje enda, for han nemnde munnleg til meg — det står ikkje i dette skriftlege — at det hadde vori tanken at kl. 9 om morgonen skulle alle desse faste punkta som Tyskland ville ha, bli hersette av tyske troppar. Men såleis kom da dette ultimatum utan tidsfrist til den norske regjeringa med krav om svar på timen, og for min part er eg viss på at Regjeringa der har heile det norske Stortinget og heile det norske folket med seg i den avvisning som vi gav.

Vi har så sett det som har hendt etterpå, at den tyske hermakta, flåten og lufttroppane, har broti seg hardare og hardare inn over Noreg. På ferda hit opp såg vi koss Kjeller vart bombardert, så vi ser at vi lever no i krig, ein krig som vi truleg trygt kan seia for all verda at vi ikkje har noka skuld i.

Det er da dette som eg hadde å melda Stortinget her i dag, — dette dokumentet som eg skulle leggja fram.

Presidenten: Presidenten går ut fra at Stortingets medlemmer ønsker å få anledning til å gjøre seg bekjent hurtigst mulig med utenriksministerens redegjørelse. Den vil øyeblikkelig bli mangfoldiggjort her så fort som

råd er. Stortingets kontor har medbragt ikke bare det nødvendige personale, men også det nødvendige maskinell. Jeg går ut fra at Stortinget igjen kan sette møte kl. 17 i eftermiddag. Skulde Regjeringen nu i mellemtiden ønske å ha noen rådslagning — det være sig med presidentskapet, med utenrikskomite eller med gruppeførere — vil dertil naturlig være anledning. Jeg kan forsåvidt det er en nyhet for Tingets medlemmer, supplere de opplysninger utenriksministeren har gitt, med følgende melding som er kommet over den danske rikskringkasting, at Kjøbenhavn er besatt, tyske tropper er gått i land ved Valø ved Tønsberg, Horten er bombet, og Danmark har antatt det tyske krav.

Statsminister Nygaardsvold: Jeg har selvfølgelig ikke meget eller noen ting å legge til, efter det utenriksministeren har sagt, den redegjørelse han har gitt. Jeg fikk ikke anledning til å være til stede med det samme møtet begynte — jeg ble kalt i telefonen til Oslo luftvernkommando. Jeg skal komme tilbake til det. Jeg tror jeg vil be om at Stortinget utsetter møtet til kl. 6.

Presidenten: Vel.

Statsminister Nygaardsvold: Jeg tror det er riktig at Regjeringen får holde en konferanse. Vi har ikke hatt anledning til det siden kl. 5 i dag. Siden har vi vært på flukt og på fart allesammen, likedan som alle dere andre har vært det. Det kan være forskjellige ting som jeg iallfall føler trang til å legge fram for Regjeringen, og som vi da kanskje kunne snakke nærmere om når vi kom sammen. Mer skal jeg ikke si nå.

Jeg skal supplere de opplysninger som presidenten gav. Jeg hadde en forbindelse med Oslo Luftvernkommando, den lød slik:

«Oslo bombarderes. Luftvernet delvis satt ut av funksjon.»

Jeg spurte om de visste noe om hvor megen skade det var skjedd ved bombardementet. På det svarte vedkommende offiser, at han kunne ikke si det, for han satt i en bombesikker kjeller. Det eneste han hadde hørt, var at det var falt en bombe på festningsplassen. — Så hadde jeg forbindelse med generalstabsschefen, som nå befinner seg på Eidsvoll sammen med forsyningsministeren. Forsyningsministeren var på fart hit opp men generalstabssjefen har bedt ham om å være der hos seg inntil statsråd Ljungberg kunne komme etter. Han var enda i Oslo og assisterte general Hvinden Haug. Det generalstabsschefen sa, var at det kjempedes — ja, jeg kan ikke

gjengi traktene, men det var delvis omkring Grorud. Det var ikke så svært mange falne, men det var en del falne og en del sårede, det visste han. Han sa at statsråd Ljungberg ville komme ganske snart bakefter.

Så snakket jeg med forsyningsministeren. Han hadde siden vi skiltes kl. 5, forsøkt å få ut så meget som mulig av det kornet som vi har lagret i Oslo, og han sa at han hadde fått sendt en del til Elverum og til Kongsvinger. Men det kan man forstå at det var liten tid å kunne gjøre noe med det.

Ved siden av det har jeg fått meddelelse gjennom Kringkastingen om at en tysk offiser har meldt seg hos riksprogramsjef Midtun, selvfølgelig for å kontrollere eller for å overta Kringkastingen. Videre sa meddelelsen fra Kringkastingen at Kristiansand er bombardert, flere drepte og sårede. Det er bare disse opplysninger jeg ville gi så alle hører på det. Og jeg gjentar at jeg går ut fra at Stortinget ikke behøver å samles før kl. 6, så Regjeringen får litt tid på seg.

Presidenten: Det er gitt at Stortinget gjerne vil gi Regjeringen tid, og presidenten går ut fra at Stortinget da samles igjen kl. 6. Men man må heller ikke være blind for at de tyske luftangrep nårsomhelst kan strekkes videre. Kringkastingen har jo omsorgsfullt kunn gjort en rekke ganger at Stortinget og Regjeringen var dradd til Hamar, og følgene av det kan vi ikke ha noen oversikt over. Luftvern-tilstand vil bli erklært for Hamar med sirenesignaler og vil bli avlyst igjen på samme måte som i Oslo.

Jeg har en meddelelse av litt mer gledelig art å gi. Det er at jordbrukskonflikten er avblåst. Og vi kommer til å etablere kringkasting med utsendelse foreløbig her fra Hamar hvor man selvfølgelig da også vil utsende at jordbrukskonflikten er avblåst. Det er likeledes tanken å utsende et referat av de meddelelser som utenriksministeren her har gitt Stortinget. Vi vil forsøke å dra omsorg for at de meddelelser, som utgår herfra, er noe mer forsiktige enn de som har gått ut fra Kringkastingen i Oslo. Vi akter ikke å understreke at Stortinget er samlet på Hamar, men som det heter med det klassiske engelske ord fra krigen «somewhere in Norway». Når Hamar er valgt, så er det av den likefremme grunn at fra Hamar, som er et stort trafikksentrum, er der åpen vei i mange retninger, og Stortinget kan eventuelt måtte tenke seg den mulighet å dra lenger øst og nord. Der vil være husrum og anledning nok i Elverum, og man har også veien østover åpen, hvis det skulle vise seg absolutt nødvendig. Det som har ligget under Regjeringens beslutning om å holde

dette stortingsmøte her, var en betraktning jeg delte, og jeg tilskynnet den beslutning — nemlig den at hvis det lykkes en fiende å bemektige seg statschefens og regjeringsmedlemmenes person og eventuelt de embedsmenn som nasjonalforsamlingen har valgt, da er landet konstitusjonelt satt ut av funksjon, og har meget vanskelig for gjennom noen konstitusjonelle organer å vareta sine interesser. Så lenge landets regjering og parlamentariske og konstitusjonelle ledelse er i orden, er stillingen en helt annen, slik som man bl.a. kjenner det fra Belgias historie under den forrige verdenskrig. Det er gitt at der i den foreliggende situasjon er en overordentlig stor mengde spørsmål Regjeringen må drøfte og ta stilling til. Jeg går ut fra at Regjeringen vil forelegge Stortinget forskjellige ting hurtigst mulig.

Jeg vil få lov til å nevne to rent praktiske betraktninger som jeg tror er viktige i øieblikket. Det ene er den at det vil være naturlig å gjøre Stockholm og den norske legasjon i Stockholm til en utgående central for særdeles meget av den internasjonale virksomhet som vi er nødt til å utfolde. De fremmede legasjoner er allerede etablert i eller ved Hamar en del av dem — andre er på vei hit. De forskjellige ministre fra vennligsinnede makter stiller sig til Regjeringens disposisjon.

Den annen rent praktiske ting som jo naturligvis også alle vil kunne forstå, er den å bringe på den rene hvorvidt Narvik er tilstrekkelig beskyttet, ikke bare ved vår egen relativt sterke flåteavdeling som var der, men også gjennom eventuelle britiske og franske stridskrefter, ved det mineområde som har vært anlagt slik at Norge eventuelt kan ha en utadgående vei vestover, hvad der for vår kommunikasjon — og jeg mener her også den rent personlige kommunikasjon, hvis det skulde være nødvendig å sende ut underhandlere eller forhandlere av forskjellig art — vilde være overordentlig viktig. Forøvrig er der jo hundreder av spørsmål som melder seg.

Regjeringen mente at det var riktig ved denne overflytning å la en del av Regjeringens medlemmer bli tilbake i Oslo, i første rekke forsvarsministeren, fordi der var så overmåde viktige gjøremål å vareta. Jeg synes det er betryggende at generalstabschefen og forsyningsministeren er kommet til Eidsvoll, og at forsvarsministeren kommer efter. Det er jo umulig før man har visse etterretninger som formodentlig forsvarsministeren bringer, å vite hvor vi står og hvorledes vi er stillet i meget viktige henseender, og det er en given ting at det i høi grad interesserer

alle Stortingets medlemmer. Man vil jo også med en viss spenning imøtese forskjellige meddelelser fra utlandet om de reaksjoner og om de eventuelle motforanstaltninger som er fremkalt ved den tyske optreden i Norge, og det er formodentlig lettest og bekvemmet via Sverige, man vil kunne få høre de nyheter her.

Forøvrig er vi gått i gang med å etablere en kortbølgeutsender fra Hamar som skal søke å nå så vidt ut som mulig med de kommuniker vi måtte ha å gi utenverdenen, slik at vi ikke på dette viktige etterretningsfelt skal føle oss avskåret.

Jeg går da ut fra at Stortinget er enig i at møtet settes igjen kl. 6 og håber . . .

Nordlie: Jeg vil gjerne spørre presidenten om der er gjort noe med de landsskadelige partier som man har. Det ble meg på toget oppover fortalt at Nasjonal Samling har utsendt opprop i natt og at man i de opprop også har sagt at man kjenner til alt sammen og hvad der bør gjøres. Hvis det finnes landsskadelige personer i dag som har partier bak seg, går jeg ut fra at myndighetene allerede har satt dem der hvor de bør være.

Presidenten: Justisministeren er i Oslo, og jeg kan kun si som svar på hr. Nordlies anførsel, at det ikke er mig bekjent, men at det heller ikke er mig overraskende at Nasjonal Samling eventuelt har sendt ut slike flyveblad. Under en av de mange samtaler jeg hadde inatt med statsministeren, blev det drøftet mellem oss den mulighet å fengsle visse personer i påkommende tilfelle. Forholdene har muligens gjort dette vanskelig, men jeg er ganske sikker på at Justisdepartementet og årvåkenhetspolitiet har vært ganske påpasselig og forhåpentlig opnådd det de med de til rådighet stående midler kunde opnå. Der har også i den siste tid vært drevet en ganske virksom kontrapionasje fra norsk side, som har avslørt et nett av spionasje over hele landet. Det var den kontrapionasjetjeneste som avslørte hr. Hildegards spioncentral i Bergen blandt annet.

Jeg går ut fra at alle har lagt sig hr. Nordlies bemerkninger på sinne, og når Justisdepartementets chef kommer tilstede, vil forhåpentlig svar kunne gis. Myndighetene i Hamar er anmodet om å vise all mulig aktpågivenhet, all mulig omtanke og all mulig forsiktighet. Hjulryttereskadronen er mobilisert i morges efter konferanse mellom regimentschefen, oberst Jensen, og mig, for å tjene til vakthold over Regjeringen og statschefen under oppholdet her på Hamar, likesom der er sørget for annen beskyttelse.

Og som det blev nevnt av utenriksministeren, er 4 divisjoner — og jeg tror i øieblikket 5 divisjoner — mobilisert, og man prøver å tilveiebringe den nødvendige kommunikasjon mellom befalingsmennene.

Statsminister Nygaardsvold: Jeg må gi den opplysning at jeg har måttet ta på meg militært ansvar. Sjefen for Østlandske luftvernkompani eller avdeling, eller hva det heter, er ikke så sterk i de militære affærer. Major Tollefsen har kommet i forbindelse med Hamar og med meg, og kunne ikke finne eller komme i forbindelse hverken med Kommanderende General, Generalstabssjefen eller med general Hvinden-Haug, eller med noen som var overordnet. Han sa at luftvernet i Oslo var satt ut av funksjon, og han spurte så hva han skulle gjøre. Jeg visste ikke hva jeg skulle si, men jeg sa — uten å ha militær kunnskap og uten å kunne få rådføre meg med noen, — at jeg syntes det var riktigst om han trakk det han hadde igjen, ut av Oslo og forsøkte å forene seg med det som general Hvinden-Haug hadde stående ovenfor Grorud. Men jeg la til at hvis han mente at denne ordre var rivende gal, bad jeg ham si fra til meg. Men han sa at han mente det var en riktig ordre, og han skulle ta ansvaret. Men jeg sa at jeg fikk ta ansvaret, slik at hvis han skal få noen påtale, må den i første rekke veltes over på meg. Men det lyktes ikke å komme i forbindelse med noen overordnet militær i dette land. Jeg forstår ikke hvordan det har seg. Han sa at de hadde skudt ned 4 maskiner over Oslo, og nå rykket tyskerne inn med lastebiler med montert maskingevær rundt i gatene.

Møtet hevet kl. 13,30.

Møte for lukkede dører
tirsdag den 9 april 1940 kl. 18,30
i Festiviteten på Hamar.

President: H a m b r o .

Presidenten: Av de 45 medlemmer som var fraværende ved formiddagsmøtet, er nå de 37 kommet til stede. Det er alene følgende 8 representanter som er fraværende, Ørbæk, frk. Marta Nielsen (kom senere), Meinich Olsen, Steen (kom senere), Kr. Berg, Carl R. Olsen, Vinje og Hundseid.

Jeg ber Stortingets medlemmer unnskyldte at møtet ble satt for sent, men begivenhetene

utvikler seg med en sådan raskhet at det har vært nødvendig å drøfte en rekke ting, og disse drøftelser med Regjeringen og innen Regjeringen er ennå ikke tilendebrakt.

Hva først angår et rent praktisk spørsmål, så mener presidentskapet og Regjeringen at Stortinget, når dette møte er over, vil bli bilt til Elverum og forlagt til folkehøyskolen og lærerskolen i Elverum og i de nærmeste gårder. Forskjellige forhold gjør at man finner det riktig, hvis Stortinget vil unngå eventuelt å bli tatt til fange eller stillet til disposisjon for fremrykkende tyskere.

Dernest har jeg et særskilt forhold å nevne mens Regjeringen ennå sitter i statsråd hos Kongen med et par representanter for Stortinget. Etter formiddagens møte i Stortinget innleverte Regjeringen sine avskjedsansøkninger, d.v.s. de stillet plassene til rådighet for Hans Majestet. Jeg har alene hatt anledning til å drøfte det med venstregruppens fører og med et par av bondepartiets menn i utenrikskomiteen og med presidentskapet. Vi er av den oppfatning at Regjeringen ikke har noen adgang til å nedlegge sitt verv i disse tider. Det er umulig at landet har svevende regjeringsforhold i dette øyeblikk. Vi kan alle forstå og anerkjenne at Regjeringen finner det lojalt overfor Kongen og Storting å stille sine plasser til disposisjon, men vi er av den oppfatning, vi som har drøftet det — hvilket også er Hans Majestets oppfatning — at så meget svever i luften i dette øyeblikk at vi ikke kan risikere at også regjeringsspørsmålet blir svevende i luften. En annen side av saken er det at man kan tenke seg den eventualitet at Regjeringen blir supplert med en mann, eventuelt flere fra de forskjellige grupper i Stortinget, hvis det skulle være behov for det. Men det som fremgikk av den konferanse jeg nevnte, var et forslag om at Stortinget henstiller til Kongen, som ikke har innvilget denne avskjedsbegjæring, å forlenge Regjeringen i dens embeter og henstiller til Regjeringen å fungere inntil videre.

Hvis ingen innvending fremkommer mot det, går jeg ut fra at det er Stortingets oppfatning av den sak i dette øyeblikk. Det er etter mitt skjønn en given ting at ingen ny regjering kan eller bør oppnevnes i det øyeblikk man har å treffe valget mellom en kapitulasjon like overfor en fremmed makt eller en etablering av ytterst innviklet krigstilstand i landet. Jeg går ut fra at Stortinget er enig i at man ikke på dette tidspunkt fremmer noen nydannelse av regjering og anser meg bemyndiget til å meddele dette til Hans Majestet Kongen og til Regjeringens medlemmer.

Når dette møte er blitt noe forsinket, da

skyldes det ikke minst den grunn at vi har ventet på forsvarsministeren og generalstabssjefen som bilte fra Eidsvoll klokken et kvarter over 5 og på grunn av den overordentlige trafikk i den vei ikke har kunnet komme til stede ennå. Vi hadde den oppfatning at forinnen Stortinget tok standpunkt til de viktigste spørsmål det ville ha å ta standpunkt til, burde man ha adgang til å høre hva de høyeste militære sjefer sier.

Jeg kan gi de opplysninger her — jeg går ut fra at president Magnus Nilssen og hr. Mo-winckel som har deltatt i konferansen, vil beriktige meg, hvis det jeg anfører skulle være mangelfullt — at Narvik er besatt av tyskerne. Trøndelag er besatt av tyskerne. Man kan vente en fremrykning mot Hamar ad jernbanen eller pr. bil, for det var ikke ammunisjon til stede for å sprengre de broer som etter visse forutsetninger skulle sprenges. Raufoss ammunisjonsfabrikk er omkretset av tyske fly, og luftvernet der er sterkt svekket, idet det ble overført 2 kanoner til Hamar for øvrig uten at det var konferert derom med Stortingets vedkommende da Stortinget kom dit.

I Bergen er det etter rapport fra divisjonsjefen landsatt 5 000 mann som rykker fram langs Bergensbanen, hvor Bergens divisjons tropper i den utstrekning hvori de var disponible, langsomt trenges tilbake. General Steffens har oppslått sitt kvarter på Bømoen, hvorfra han prøver å iverksette mobilisering av Bergenske divisjon. Men der er gått 2 tyske krigsskip inn Hardangerfjorden med det formodede og sannsynlige formål gjennom Eide å landsette tropper og forsøke derigjennom helt å avskjære Bergenshalvøya. General Steffens har anmodet kommanderende general om å telegrafere til England og anmode den britiske regjering om at et par krigsskip måtte bli sendt til Hardanger.

Fra de forskjellige deler av landet lenger syd er opplysningene ikke uttømmende og kan vanskelig være det. Kristiansand og Horten er bombet. Tyskerne har, som det ble nevnt i formiddag, landsatt tropper på Vallø ved Tønsberg. Sola flyplass kan ikke lenger forsvares. I Oslo blir det ustanselig landsatt tropper over Fornebu flyplass. Der har funnet luftvernkamp sted i Oslo. Etterat de tyske tropper var blitt innkvartert i gardekassernen ved Majorstua, har engelske fly forsøkt å bombe dette strøk av Oslo, men er i hvert fall foreløpig blitt forjaget av de tyske fly. Kjeller har hatt den skjebne som de fleste av Stortingets medlemmer var vitne til. Det er atskillige norske fly stasjonert nå i omegnen her. Det er utgått mobiliseringsordre, men første mobiliseringsdag er etter planen torsdag, d.v.s. at det først fredag vil være

eventuelt tropper disponible i feltmessig stand, og enhver kan si seg selv at det er under overordentlig vanskelige forhold dette har skjedd.

Luftvernet og hva man har av mobilt forsvar ved Oslo, har trukket seg tilbake i retning av Grorud, hvor det har vært kamper. General Hvinden Haug har søkt å etablere en forsvarslinje ovenfor Lillestrøm.

Men i dette øyeblikk vil det være nødvendig at Stortinget tar definitivt standpunkt til det spørsmål, hvorvidt man skal oppta forhandlinger med de tyske myndigheter i Oslo, eller om man skal fortsette forsvaret med de midler man har til rådighet og under de vanskeligheter som vil være innlysende for enhver.

Utenriksministeren redegjorde i formiddag for den henvendelse som var kommet fra den tyske minister. Der er senere kommet til utenriksministeren fra den fungerende leder av Utenriksdepartementets kontorer, ekspedisjonssjef Johannessen, en ny meddelelse fra den tyske minister, som jeg vil be utenriksministeren om å referere.

Statsråd Koht: Det er kl. 12,40 i dag at den tyske sendemann har komi i Utanriksdepartementet og talt med ekspedisjonssjef Johannesen og sagt til ham munnleg ein ting som han etterpå skreiv ned, og det lyder såleis — eg skal freiste på å setja det om i farta:

«I uppattak av appellen min frå i dag tidleg vil eg gjerne med sterkt ålvor visa den norske regjering endå ein gong til at norsk motstand mot den aksjonen som vi har gått i gang med, er heilt meiningslaust og berre kan føra til at stillinga for Noreg blir ålvorleg forverra. Eg tek uppatt at Tyskland ikkje har til formål med sine tiltak å røra ved den territoriale integriteten og det politiske sjølvstendet for Kongeriket Noreg korkje nå eller i framtida. Om stillinga i Danmark høyrer vi at den tyske aksjonen er i ferd med å gå fram etter planen og blir greitt gjennomført utan kamp. Den danske regjeringa har visstnok av formelle grunnar protestert, men har sakleg godkjent alle tyske krav og med forståing stelt sin nøytralitet under tysk vern.»

Det er den meldinga som den tyske sendemannen gav i dag i Utanriksdepartementet.

Presidenten: Der er kommet forskjellige telegrammer til pressen som Stortingets medlemmer formodentlig har sett. Etter at det ble gjort henvendelse til den britiske minister her på foranledning av forsvarsministeren gjennom oberst Gulliksen, for å bringe på det rene i hvilken utstrekning og hvor snart England og Frankrike eventuelt kunne bringe hjelp, er der kommet et telegram til den britiske sendemann fra den britiske

utenriksminister, Lord Halifax. Den britiske sendemann gjorde utenriksministeren oppmerksom på at dette telegram var sendt av Lord Halifax før han kunne ha mottatt telegrammet fra minister Dormer her. Jeg tror det er riktigst hvis utenriksministeren vil referere innholdet av den meddelelse Sir Cecil Dormer gav. Dokumentet ble ikke overlevert, fordi Sir Cecil for øyeblikket alene hadde det i original etter opptagelse ved en trådløs stasjon her.

Statsråd Koht: Eg går ut ifrå at dette er eit møte bak stengde dører.

Presidenten: Det er fortsettelse av et møte for lukkede dører.

Statsråd Koht: Det telegrammet som den engelske sendemann i dag har fått fra regjeringa si, gikk i hovudsaka ut på at den britiske regjeringa var fullt viljug til å hjelpa Noreg i motstandet mot den tyske invasjonen, og den britiske regjeringa nemnde serskilt at det som ho tenkte fyrst å taka seg til, det var å gripa inn mot at tyskarane har sett seg fast i Trondheim. Den britiske regjeringa meinte at når dei fekk fotfeste der, så kunde sidan det andre koma med. Det var dette som stod i telegrammet, og den britiske regjeringa telegraferte dessutan at ho reknar på samarbeid med den norske regjeringa i dette motstandet.

Statsminister Nygaardsvold: Ikke så snart.

Presidenten: Ble det ikke også meddelt noe fra det franske øverste krigsråd?

Statsråd Koht: Jau, den britiske sendemannen fortalte meg munnleg at han hadde fått vita av den franske sendemannen at det franske ministerrådet hadde havt møte og vedteki at det vilde sende hjelp til Noreg så fort som råd var. Men eg får kanskje då leggja attåt at Dormer, den britiske sendemannen, sa til meg at dette «Så snart som råd var» meinte det ikkje vilde bli så gruveleg fort, nett på dagen, men dei vilde gjera det dei kunde.

Presidenten: Jeg vil gjerne opplyse at i en timelang konferanse mellom Regjeringen og Stortingets president og visepresident, hvor her Mowinckel, lagtingspresident Moseid og her Sundby var til stede, har man drøftet stillingen og de alternativer den byr. Der er ikke enstemmighet hverken innen Regjeringen eller innen de medlemmer av Stortinget som møtte der, på alle punkter. Det ble naturlig-

vis nevnt det jeg tidligere har berørt her: Den vanskelige militære stilling. Om noen minutter vil forsvarsministeren som er kommet nå, gi Stortinget en kort redegjørelse for den. Men det ble jo også understreket til bedømmelse av vår stilling og dens muligheter at i øyeblikket er Regjeringen uten disposisjon over Norges Bank, den har til rådighet her et sterkt begrenset departementspersonale, det store sentrum er oppgitt, de forsyninger av korn og brensel og andre ting, som det har lyktes forsyningsministeren, som ble igjen i Oslo i dag en rekke timer, å få ut over landet, er naturligvis ufyllestgjørende til noe lengre felttog. Om forholdene i Oslo vet man ikke helt ut fyllestgjørende beskjed. Jeg anser det for riktig å nevne her hva handelsministeren opplyste, at telegrafdirektøren nylig var i forbindelse med ham her og meddelte at han hadde fått ordre fra Forsvarsdepartementet om å stanse alle utgående telefoner og telegrammer som skulle ut av landet, og alt som kom inn til landet, og da telegrafdirektøren fant det noe merkelig, med det kjennskap han hadde til Forsvarsdepartementets arbeidsmuligheter i øyeblikket og undersøkte saken nærmere, fant han at det var Quisling som hadde etablert seg i Forsvarsdepartementet. Og det er vel mer enn én av oss som gjør seg visse tanker om eventualiteter som kunne hende i Oslo under disse omstendigheter.

Man drøftet hvorvidt det ikke ville være riktig også av hensyn til en innstilling av de pågående fiendtligheter, inntil man har truffet sine beslutninger, å komme i kontakt med den tyske sendemannen i Oslo. Der er avsendt følgende telegram til ekspedisjonssjef Johannesen som mottok henvendelsen fra den tyske sendemann:

«Tyske sendemanns henvendelse til Dem mottatt og drøftet av Regjeringen med representanter for Stortinget. Ber Dem straks meddele sendemannen at Regjeringen nå forelegger spørsmålet om underhandling med tyske myndigheter om fredelig ordning for Stortinget. Kan gi endelig svar sent i aftnen eller tidlig i morgen. Forutsetter i mellomtiden stansning kamp.»

Jeg sa at det var ikke udelt enighet i det møte som har funnet sted, om selve fremgangsmåten. De vet alle at Regjeringen, da den tyske sendemann gjorde sin henvendelse imorges tidlig, avviste det tyske forslag, og at Regjeringen iverksatte mobilisering, og at der er ydet motstand under de tyske fremstøt hittil på ethvert punkt. Men under inntrykket av de rapporter man har mottatt fra de forskjellige kanter av landet, under inntrykket også av de materielle og finansielle vanskeligheter og følelsen av den meget store opp-

gave det vil være å etablere en virkelig regjeringsmakt fra et sted som er noenlunde naturlig dekket mot bombeangrep, har statsministeren og andre av Regjeringens medlemmer tatt sitt prinsipielle standpunkt opp til fornyet overveielse og til foreleggelse for Stortinget.

Jeg skylder å føye til at under de drøftelser man har hatt, hvor de forskjellige modaliteter har vært berørt, har Kongen hatt den oppfatning at en underkastelse under de tyske krav i øyeblikket ikke vil bety noen sikkerhet for landet, da den ikke vil bringe oss utenfor kampen. Norge vil bli krigsskueplass i ethvert fall, og han følte personlig ingen tillit til at de eventuelle arrangementer man måtte komme til å treffe med tyske befalshavere i Oslo eller gjennom den tyske legasjon, ville lenge bli opprettholdt etter sin formelle valør. Men han føyde til, for at det skulle være ganske klart, at det er en selvfølge at når Stortinget helt fritt har truffet sin avgjørelse i den sak, har jeg intet personlig standpunkt annet enn den fulle lojalitet mot det som måtte bli vedtatt under disse vanskelige vilkår.

Jeg skal da i tillegg til dette anmode forsvarsministeren om å gi de meddelelser han i dette øyeblikk kan gi, og jeg går ut fra at deretter statsministeren vil ta ordet.

Før Regjeringens medlemmer var kommet til stede, har Stortinget enstemmig bemyndiget presidenten til å henstille til Regjeringen å bli stående i sine embeter og til Hans Majestet Kongen å fornye Regjeringens medlemmer i deres embeter.

Statsråd Ljungberg: Jeg er i dette øyeblikk kommet til Hamar, og har derfor dessverre ikke kunnet utarbeide noen sammenhengende fremstilling av begivenhetene. Jeg ber derfor meget unnskyldt om det blir bruddvis og stykkevis.

Vi hadde i morges fått meldinger fra marinen om de utenlandske krigsskip som var gått opp Oslofjorden. Det var meldt tyske krigsskip ved Stavanger, det var meldt tyske krigsskip som forserte Bergen. Til å begynne med hadde vi inntrykk av at det kunne være krigsskip og ikke transportskip, og vi ventet derfor ikke landsetning av noen egentlig større styrker. Det viste seg imidlertid at det var transportskip også, og de landsatte etter hvert styrker som ikke er så ganske små. Den største styrke som, etter hva vi nå vet, er satt i land, er på Bergens-halvøya. Der kan vi regne med at det er landsatt en brigade, d.v.s. 2 forsterkede infanteriregimenter.

Flere representanter: Hvor mange mann?

Statsråd Ljungberg: Det er litt mindre, infanteriregimentet, jeg husker ikke i farten det tyske tall, men jeg skulle tro vi kan regne minst en 4—5 tusen mann. I Oslo fikk vi nok så snart høre at fly gikk ned på Fornebu. Det var transportfly, og det ble snart meldt om styrker som ikke var så ganske små der. I de siste meldinger vi har fått, har det vært nevnt 2 000 mann som er kommet i store og mange transportfly. Det er sannsynligvis et regiment. De skip som gikk opp Oslofjorden, passerte de ytre befestninger, men da de skulle passere Oscarsborg, møtte de visse hindringer. Jeg har ikke kunnet bringe på det rene om det er torpedobatteriene på Oscarsborg som har gjort dette. Nok av det, skipene har hittil ikke kommet igjennom Drøbak-sund. De har landsatt tropper nede i Son og Moss, og disse tropper har da marsjert innover. Jeg hadde nettopp nå i rikstelefonen melding om at Ski jernbanestasjon er besatt. Likeledes ble Horten bombet, altså med brannbomber, det skal ha vært en del ildebranner der — og tatt i besittelse. Vi har fått meldinger over Kongsvinger at det i Østfold er observert 16 stridsvogner, antageligvis landsatt i Moss. Videre har det vært landstigning i Egersund. Kristiansand har vært bombet, den er nå besatt. I Bergens-avsnittet har de rykket fram så vidt raskt på begge sider at vår mobilisering på Bømoen er meget truet. Trondheim er besatt ved landstigning i Rissa, og vi har også melding om at det skal være tyske skip som presser inn mot Narvik.

Statsminister Nygaardsvold: Er ikke Narvik besatt da, og en norsk krysser gått tapt?

Statsråd Ljungberg: Den melding har ikke jeg fått på grunn av reisen. Vedrørende Oslofjordens ytre befestninger er det nå kun Bollærne som er intakt. I Oslo har tyskerne helt makten. Hele Akershus er besatt. Jeg fikk nettopp i rikstelefonen melding om at det var gått flyalarm der på grunn av at engelskmennene bombet strøket om Majorstua.

Hele dette angrep kom altså så helt overraskende at vi hverken transportmessig eller med hensyn til tropper hadde nok til å kunne gjøre effektiv motstand noe sted. Angrepene kom jo samtidig på så mange steder at vi måtte være fullt krigsmobilisert på forhånd, hvis vi skulle kunnet utrette noe der. En melding jeg vil nevne, som jeg også fikk nettopp i dette øyeblikk i rikstelefonen, er at den som fører kommandoen over tyskerne i Oslo, nå har beordret politimesteren å ta ned plakaten om mobilisering, og gitt politimesteren beskjed om at mobiliseringen er innstillet.

Nå har jeg ikke mer å si om den aktuelle situasjon, hvis jeg ikke får forberede meg.

Etter konferanse med presidenten skal jeg bare få lov til å nevne en liten ting jeg fikk nå i rikstelefonen. Det er meldt fra Oslo at Quisling har overtatt kommandoen der nede, og han hadde anmodet generalstaben om øyeblikkelig å sende til Oslo til hans assistanse to av de yngre offiserer, hvilket generalstaben har nektet.

Sundby: Jeg går ut fra at vi nå under det forberedende møte legger en stor vekt på forsvarsministerens uttalelser om hva vi heretter kunne utrette militært mot Tyskland for å holde stillingen.

Statsråd Ljungberg: Hvis jeg kan få lov i noen minutter å konferere med kommanderende general og generalstabssjefen, skal jeg få komme tilbake, hvis det er anledning til det. Jeg vil føle meg litt sikrere da. Jeg har vært litt borte fra generalstaben på reise.

Presidenten: Imidlertid gir jeg statsministeren ordet.

Statsminister Nygaardsvold: Jeg hører at Stortinget enstemmig har besluttet å henstille til Kongen å igjen henstille til Regjeringen å bli stående. Når Regjeringen fant å måtte stille sine plasser til disposisjon, var det jo på grunn av den ekstraordinære situasjon som landet nå befinner seg i, som vi mente sterkt tilsa en sånn handling fra Regjeringens side. Jeg forstår så vel at man ikke i denne stund kan etablere hva vi ellers populært kaller en regjeringsskisse. Det er heller ikke Regjeringens mening å gjøre det, og derfor forsøkte vi å gå fram så lite formelt som mulig, idet vi reiste ut til Hans Majestet Kongen og snakket med ham, sa det slik som vi så det, og bad om at han måtte henvende seg til Stortingets president som den som i dette tilfelle skulle gi ham det beste råd. Når allikevel Stortinget har funnet å burde gjøre et sådant vedtak, vil vel antagelig ikke Regjeringen — enskjønt det er enkelte som er trette — si nei til å forsøke å gjøre hva man kan i denne vanskelige tid. Men jeg vil få lov til å si at jeg tror jeg må ta et lite forbehold, og det er at vi må få tilråde Hans Majestet å utnevne 3 konsultative statsråder, og at Stortinget gir sin tilslutning til det. Jeg kan ikke se at vi kan fortsette uten det — egentlig skulle det vært en helt ny regjering som var min tanke, uten partier, i denne alvorlige stund. Da man ikke mener det er heldig å gå denne vei, får man forsøke å presisere det på en annen måte. Det får presidentskapet og Stortinget ta stilling til, men

jeg må be om at det må bli alvorlig overveid.

Så var det angående stillingen nettopp nå. Presidenten har redegjort inngående både for det som taler for at vi fremdeles skal gjøre den største motstand, og det som taler for — la meg si det — ordner oss på samme måte som Danmark har gjort det. Det er vanskelig for meg å gi en så inngående fremstilling som presidenten har gjort. Jeg vil måtte se stillingen ut fra det standpunkt som jeg har forsøkt å arbeide meg fram til de siste timene og siste døgnene. Regjeringens stilling i natt at vi tar opp forhandlinger med Tyskland og kjenner De til, — da Regjeringen svarte at vi ikke kunne gå med på de krav som den tyske minister stilte. Jeg tror det var riktig at man gjorde det da, og selv om man nå skulle komme til andre resultater tror jeg at det svaret og den kamp som har vært ført, har vært riktig av oss. Men det kan ikke unngås at man må tenke over hvordan stillingen er nettopp nå, og især i dag etter at vi er kommet hit opp og har stått i arbeid hele tiden — kanskje en blir lite grann nedfor enkelte ganger — så har jeg måttet overveie hvordan det nå ligger an. Da ser jeg det slik, uten noen besmykning, at så å si hele vår kyst, de viktigste punkter på vår kyst, er i fiendens hånd, våre store byer og våre beste havner er likeledes i fiendens hånd. Tyskland har allerede store flykrefter samlet her i landet, og det er vi vel klar over, at trenger de flere, så er det en lett sak for dem å få dem hit opp. Og disse fly vil i den videre kamp bli benyttet på samme måte som russerne benyttet sitt materiell i Finland og som tyskerne benyttet sitt i Polen, nemlig til å skape panikk og undergrave motstandskraften hos den alminnelige befolkning, vi hører allerede at de gjennom at de har satt seg i besittelse av det store sentrum Oslo, nå kan oppheve evakueringen, de kan oppheve mobiliseringen, sende beskjeder til alle dem som de har under sin hånd, at de skal opptre i fiendens interesse. Vår militære stilling er jeg ikke mannen til å uttale meg om, men etter det som gikk fram av forsvarsministerens uttalelser, står vi visst ikke videre godt i det. Så vidt jeg forstår det, presses vi fra alle kanter, og jeg kan ærlig talt ikke se noen annen utvei for oss enn at vi presses lenger og lenger over mot øst og til slutt inn i Sverige.

Vår egen stilling? Vi kom i dag tidlig hit opp til Hamar. Vi er nesten klar over det alle sammen, at vi kan neppe være her natten over, og vi må på vandring iallfall i morgen og finne oss et nytt bosted. Vi har Regjeringen, det er riktig nok, men det er dårlig bevendt med den Regjeringens evne til å utføre det arbeid som en regjering skal utføre. Det blir dårlig bevendt med dens autoritet. Den

har et navn, den kan være et merke, jeg er klar over det, men hvordan arbeidet blir, det vil alle dere stortingsmenn forstå, dere som vet alle de tusener av saker som må behandles, og behandles dagstøtt i departementene. De forskjellige statsråder har med seg en ekspedisjonssjef, kanskje enkelte byråsjefer og kanskje litt papir, litt protokoller, noen journaler o. l. Men alt det mere ligger igjen i Oslo, og der må arbeidet gå, og vi må la det gå under fiendens oppsyn og etter deres forgodtbefinnende. Ja, slik ser jeg det.

Så er det våre forsyninger. Det er ganske klart at det vil spille en stor rolle for vår hær, og det vil spille en stor rolle for de deler av vårt land som vi muligens skulle kunne kontrollere, for størsteparten av våre forsyninger ligger vel i eller omkring de plasser som fienden allerede har fått hånd over. Jeg skal ikke nevne de forskjellige artikler, men det er de store nødvendighetsartikler som jeg her selvfølgelig sikter på.

Selvfølgelig kan man også peke på lyspunkter. Man kan peke på den ting, at når vi i natt sa nei og opptrådte, som man vil si, heltmodig, opptrådte på det vis at vi skulle kjempe for vår frihet og for vår selvstendighet, så var det et lyspunkt, og det går ikke an å slukke det dagen etter. Jeg er oppmerksom på at det kan sies, men jeg er ikke så sikker på hvordan hele aksjonen vil bli bedømt, hvis vi blir en Konge og en Regjering og et Storting uten armé, uten land og uten noe folk. Det har vært pekt på Belgias eksempel, men det bilde halter i sammenligning med vår stilling i dag.

Ut fra dette, for å gjøre en lang utredning kort, er jeg kommet til det at det muligens var bedre å forsøke å underhandle med den tyske minister som har sendt sine to skrivelser til oss, på basis av at angrepene stanser inntil vi får snakket om hvordan vi skal ordne oss. Jeg vet nok at vi kan vente hjelp fra England, *men* — det ble jo understreket av Dormer personlig at tiden var ikke så helt god for England til øyeblikkelig å sende hjelp, man måtte ikke vente det på dagen, men de skulle gjøre det så godt som de kan. Jaja, jeg skal ikke si noe vondt om England, men man skulle vel ha ventet at de som satte i gang minesperringen, og som dagen etter stolt skrev at England handler, det taler ikke, — skulle ha vært så pass forutseende at de iallfall hadde forsøkt å bevare Narvik, som var den største anstøtsstein i Englands politikk. Jeg kan ikke si at jeg er imponert over Englands hjelp, eller over de løfter som vi får. Jeg må derfor anbefale at hvis vi får et svar som er tilfredsstillende på det telegram som presidenten visstnok refererte, så må Regje-

ringen og presidentskapet nevne opp kanskje en tremannskomite til å forhandle med den tyske minister om hvilke betingelser Norge kan utøve sin suverenitet på. En av de betingelser — jeg skal slutte med det — måtte vel være at vi først og fremst måtte få Quisling ut og kanskje heller *inn*. Vi kan ikke tåle å ha Quisling som en slags Kuusinen i Oslo, når de samtidig tilbyr oss at vi kan få overta Regjeringen og de skal ikke hverken nå eller i fremtiden krenke vår territoriale selvbestemmelse og politiske uavhengighet.

Jeg har villet si disse ord. Det er litt delte meninger i Regjeringen, men det er ikke noen stor differanse. De fleste er vel for at man skal forsøke denne forhandling uten dermed å binde seg mer, så får vi se hvordan det arter seg.

Presidenten: Jeg vil gjerne ha sagt for min egen del, uten at jeg har hatt adgang til å konferere med noen partifeller, at jeg ikke har villet motsette meg at det telegram som ble referert, ble sendt. Jeg kan gå videre og si, at det er meg — som er den som i prinsippet er mest uenig i den fremgangsmåte — som etter å ha hørt de uttalelser som kom både fra medlemmene av Regjeringen og fra medlemmer av Stortinget, fant at det under den stemning var uforsvarlig ikke å etablere en kontakt med de tyske myndigheter så snart som mulig for å stanse fortsatte fiendtligheter. Og når jeg har kunnet være med og anbefale at dette telegram ble sendt, er det ikke minst ut fra den oppfatning at hvis man i Stortinget velger den vanskelige og tunge vei ikke å bøye seg for underkastelsen, vil det meget hurtig kunne skapes et fullkomment kaos i alt som heter regjeringsutøvelse i Norge. Jeg har ingen store illusjoner om resultatet av å oppta forhandlinger med de tyske myndigheter. Jeg tror at innen der er gått meget lang tid, vil det være helt andre menn som skjøtter regjeringsmakten. I alle de land som Tyskland har besatt, har det vært slik, at de som har vært førere av såkalte nasjonalsosialistiske arbeiderpartier, rett hurtig er blitt satt til maktens utøvere. Men jeg erkjenner realiteten i alle de vanskeligheter som har vært nevnt her både av statsministeren og av meg, og jeg er ikke overbevist om at man ville kunne vinne det tilstrekkelige flertall i folket og Stortinget for å føre en fortsatt «forsvarslinje», for å bruke det uttrykk. At det i øyeblikket ville være den mer smertelige politikk, mener jeg er opplagt. At det i det lange løp ville være den mest betryggende politikk, derom er jeg personlig overbevist, men jeg har den oppfatning at i en sak av denne langtrekkende betydning, som kan bety en så

stor sum av lidelse for meget store deler av vårt folk, måtte der være et alt overveiende flertall til stede for at man skulle velge den vanskeligere løsning.

Ut fra det er jeg personlig rede til å støtte statsministerens krav om å få oppnevnt en delegasjon på 3 mann for å forhandle med de tyske myndigheter, men med den reservasjon at de meddelelser som forsvarsministeren kan gi oss etter sin konferanse med kommanderende general og generalstabssjefen, ikke er av den art at de oppmuntrer til å fortsette på den linje som Regjeringen slo inn på i morges. Skulle, i motsetning til hva vi i dette øyeblikk har grunn til å vente oss, forsvarsministeren mene at der er betydelige muligheter for en såvidt langvarig motstand at hjelp utenfra kan bli effektiv, er det klart at innstillingen vil være en annen. Og nettopp de meldinger som vi har fått fra Oslo, viser oss etter mitt skjønn hvor umulig det ville være å skifte regjering i dette øyeblikk. Den styrke vi måtte ha i forhandlingene utadtil, ligger i at vi har en regjeringsmakt som konstitusjonelt er helt uklanderlig, og at der ingen art av fiktiv regjeringsdannelse skjer på et tidspunkt da der er meget lite å regjere over. Jeg tror det er en verdi som man er nødt til å regne med.

Det ville glede meg om der i Stortinget skulle råde en motsatt oppfatning av den som er kommet til uttrykk gjennom statsministerens ord, men et mindretall som har denne oppfatning — og mitt bestemte inntrykk i dette øyeblikk er at det ikke er noe meget stort mindretall engang — plikter etter mitt skjønn å stille seg helt lojalt og å yte Regjeringen all mulig bistand i den overordentlig vanskelige og overmåte utakknemlige og meget farlige gjerning det vil være å prøve å håndheve med noe skinn av realitet norsk suverenitet, uten at man en gang i dette øyeblikk vet noe som helst om hvorvidt der i de stilte betingelser ligger en adgang til å opprettholde et eget utenriksstyre, eller om det anses som en selvfølge at forvaltningen av våre utenrikspolitiske interesser overtas av de tyske myndigheter. De som eventuelt skulle forhandle, vil få en rekke meget vanskelige spørsmål å bringe på det rene, og det vil være å ønske at de bringer dem på det rene i den klareste mulige form, for selv om den form fremtidig ikke skulle bli respektert, vil der alltid ligge en styrke i den, når vi engang omsider kommer til et oppgjør ikke bare for nuet, men for en lengre fremtid.

Det har under de drøftelser vi har hatt, vært nevnt av stortingspresident Magnus Nilssen at det muligens ville være naturlig å holde korte gruppemøter før man tok noe

standpunkt til det forslag statsministeren har antydnet. Dertil har det vært innvendt av andre, at i dette øyeblikk føler Stortingets medlemmer seg ikke fortrinnsvis som medlemmer av grupper. Men hvis det er et ønske om å få slike mer intime og interne drøftelser, som ikke burde bli langvarige, er det etter Stortingets vanlige praksis enhver gruppes rett å kreve det, og forinnan vi går videre, tillater jeg meg å spørre om der er noen av gruppene som gjennom sitt styre eller sin formann krever adgang til en intern drøftelse av disse spørsmål før Stortinget diskuterer realiteten i det statsministeren har lagt fram for oss.

Bjørnson: Jeg vil straks svare på den appell som presidenten gav. Jeg synes det er av stor viktighet at vi nå kommer sammen med våre gruppefeller og får drøfte dette spørsmål før enn det blir avgjort.

Magnus Nilssen: Det er riktig, det som presidenten har opplyst at jeg antydnet under disse forhandlinger. Det var ikke min mening med det å fastslå at vi i den alvorlige situasjon vi nå befinner oss i, skulle fortsette å betrakte oss som grupper. Er det noe vi må være besjelet av alle sammen, så er det at vi er nordmenn og ett folk. Men min tanke var at vi dermed litt mer internt kunne overveie tingene, snakke sammen om spørsmålet og forberede det på den måte for Stortinget, at det her praktisk talt ikke ble noen diskusjon, men at det ble et enstemmig og samstemmig storting som uttalte seg. Etter det som passerte i den nevnte konferanse, hadde ikke jeg tenkt å forlange at det skulle holdes gruppemøter, men hvis det er så at det er andre grupper som mener at vi bør gjøre det, vil jeg for min part være rede til å stemme for det.

Langeland: Eg vil få segja berre dei orda at vi alle saman kjenner oss som nordmenn. Eg trur ikkje det er rett å ha gruppemøte.

Presidenten: Hvis intet mere bestemt forlangende fremkommer om å holde gruppemøter, går presidenten ut fra at Stortinget finner det verdigst i denne stund samlet å ta standpunkt til og drøfte uten noen art av sidehensyn det spørsmål som er lagt fram for oss. Før vi gjør det, skal jeg anmode forsvarsministeren om å gi oss de par meddelelser hvormed han kan berike vår diskusjon.

Statsråd Ljungberg: Jeg skal få lov til å legge fram enkelte fakta, sett så nøkternt som mulig. Nå har vi mistet kontrollen i fire av våre største byer. Det medfører i ikke liten

utstrekning at vi ikke lenger kontrollerer ganske store materielloplag, spesielt hva angår sanitetsmateriell og proviant. Delvis vil det også ved mobiliseringen bli svikt i vår bilutskrivning. Hvis den nå påbudte mobilisering skrider fram, tør vi ikke si mer enn at halvparten av infanteriregimentene vil kunne mobiliseres noenlunde etter programmet. Artilleriet og kavaleriet står bedre, dem vil vi kunne regne med å kunne sette opp. Det ble meldt i rikstelefonen med det samme jeg kom her, at av jernbanen kan vi nå kun betrakte Hamar og Drammen distrikter for inntakte. Drammen må man dog si transportmessig sett er nokså innesperret. Altså også for transportvesenets vedkommende vil vi få store vanskeligheter. Jeg tror nok man må si at uten kraftig og øyeblikkelig inngripen fra vestmaktens side ser det ikke lyst ut. Når jeg taler om inngripen fra vestmaktens side, kan man ikke helt sette det ut av betraktning, at hvis de griper inn her sånn som de må gjøre for å få tyskerne ut igjen, så blir altså vårt land krigsskueplass. Stillingen utenrikspolitisk er jo også betraktelig forverret ved den posisjon Tyskland nå har fått i Danmark. Som jeg nevnte, jeg bare legger fram tørre, nøkterne fakta. At man allikevel skulle slåss for sin ære o.s.v. det vil jeg ikke benekte, men min oppgave her er altså kun å legge det fram helt nøkternt.

Wright: Det var interessant å høre forsvarsministerens redegjørelse. Jeg forstod ham derhen at situasjonen nå omtrent var, at vi kunne gjøre regning på å mobilisere omtrent halvparten av infanteriet og hele artilleriet og kavaleriet. Det forekommer meg som ikke er militærkyndig at det ville være av stor betydning om vi kunne få rede på hva dette betyr. Hva kan man sette opp av styrker f.eks. på Hamar? Hva kan man sette opp på Kongsberg og andre steder? Og hvilke muligheter har de for å kunne stoppe tyskernes videre innmarsj? Jeg tror det ville være av stor interesse om man kunne få det opplyst.

Presidenten; Presidenten finner å burde gi den meddelelse at et ekstratog til Elverum står kjørt fram og bør kjøres innen 5 minutter. Tyske styrker er underveis for å fange Stortinget og har passert Jessheim.

Møtet hevet kl. 19,40.

Møte for lukkede dører
tirsdag den 9 april 1940 kl. 21,40
på Elverum folkehøgskole.

President: H a m b r o .

Presidenten: De hørte alle Regjeringens forslag om å oppnevne et forhandlingsutvalg på 3 mann for eventuelt sammen med utenriksministeren å drøfte en overenskomst etter de linjer som ble berørt av statsministeren og utenriksministeren. Jeg tillater meg etter konferanse med medlemmer av Regjeringen og gruppene å foreslå at man som sådanne forhandlere sammen med utenriksministeren oppnevner herrene Lykke, Mo-winckel og Sundby, og hvis ingen innvending fremkommer mot det — —

Sundby: Jeg vil gjøre innvending, for jeg synes det iallfall skal være styremedlemmer i partiene, og jeg er ikke medlem av styret. Her er jo tatt en fra hvert parti. Jeg vil foreslå hr. Moseid.

Moseid: Jeg vil støtte presidentens forslag på det beste.

Presidenten: Vel, jeg vil da henstille til hr. Sundby at han feirer denne aften med å gi seg uten flere innlegg, og betrakter forslaget som bifalt.

Regjeringen har bedt om at Stortinget skulle gi den nødvendige fullmakt til opprettelse av 3 stillinger som konsultative statsråder, slik at Regjeringen i fornødent fall kan supplere seg og styrke seg hermed. Jeg går ut fra som en given ting at Stortinget gir denne bemyndigelse, og at deri også ligger en bevilgning som stiller til rådighet de nødvendige penger, — betrakter det som enstemmig bifalt.

Det er en given ting at når Stortinget har vedtatt disse viktige avgjørelser, er det umulig for Stortinget å føre en ambulerende tilværelse i denne overordentlig usikre tid. Det vil derfor, forekommer det meg, være naturlig at Stortinget gir Regjeringen en generalfullmakt til, inntil det tidspunkt kommer da presidentskapet i overensstemmelse med Regjeringen innkaller Stortinget til møte igjen, å vareta rikets anliggender, med Stortingets fullmakt til å treffe de nødvendige avgjørelser og beføyelser.

Statsminister Nygaardsvold: De tre menn får De peke ut selv.

Presidenten: Ja, det får man jo da drøfte, det behøver ikke å gjøres nå på stedet.

Lykke: Jeg var av de uheldige som gikk feil, og kom nettopp inn og hørte at mitt navn ble nevnt i forbindelse med forhandlingskomiteen.

Presidenten: Det er vedtatt.

Lykke: Jeg trodde man pleide å bli spurt før man ble foreslått.

Presidenten: Det er ikke helt avgjørende i denne tid. Det viktige er å få valgt de menn som man mener er skikket til å gjøre dette, og som har den fornødne erfaring og de fornødne forutsetninger for det.

Presidenten har altså foreslått at Stortinget bemyndiger Regjeringen til, inntil det tidspunkt kommer da Regjeringen og Stortingets presidentskap etter konferanse innkaller Stortinget til neste ordinære møte, å vareta rikets interesser og treffe de avgjørelser og beføyelser på Stortingets og Regjeringens vegne, som må anses for påkrevd av hensyn til landets sikkerhet og framtid.

Førre: Jeg vil spørre hvilken hjemmel man har i Grunnloven for en sådan beslutning. Jeg går ut fra at den er der, men jeg vil spørre hvilken paragraf det er.

Stray: Det gir seg av seg selv, for vi har en bestemmelse om at Regjeringen kan gi provisoriske anordninger i det tilfelle Stortinget ikke er samlet. Det er den samme fullmakt vi gir nå.

Førre: Hvis Regjeringen har den fullmakt, behøver den ikke få en ny.

Getz: Fullmakten ligger i situasjonen, vi kan ikke begynne å granske etter paragrafer.

Presidenten: Det er en helt riktig bemerkning, og Stortinget bekrefter alene ved sin beslutning den generelle adgang til å gi provisoriske anordninger som Regjeringen har i den tid da Stortinget ikke er samlet.

Jeg går ut fra at Stortinget da vil spre seg, og at de enkelte representanter vil dra herfra i morgen, eller når de finner det ønskelig, til sine hjemsteder eller dit hvor de ønsker å dra, og at man så ad offisiell kunngjøringsvei eventuelt vil bli innkalt til nytt møte, men anser det også naturlig at de enkelte grupper, forinnan de drar herfra, utpeker hver et par særlige tillitsmenn som Regjeringen kan innkalle til drøftelser, uten at det hele storting blir innkalt.

Joh. Ludw. Mowinckel: Kan man komme inn til Oslo uten pass?

Presidenten: Ja, foreløpig kan man det.

Haavardstad: På vegner av arbeidarpartiet vil eg fyreslå som tillitsmenn Madsen og Magnus Nilssen.

Presidenten: Hr. Madsen er syk.

Haavardstad: Han er det nett nå, men eg går ut frå at han blir bra att.

Presidenten: På høyres vegne vil jeg foreslå Bærøe og Lykke.

Lykke: Jeg tror nok det må være meg tillatt å be presidenten om sammen med hr. Bærøe å overta det verv.

Presidenten: Presidenten akter å søke om permisjon fra Stortinget og stille seg til Regjeringens disposisjon til utenfor landets grenser å gjøre Regjeringen og landet de tjenester der er adgang til.

Lykke: Da tillater jeg meg å foreslå hr. Getz i mitt sted. Jeg kan ikke påta meg mer.

Moseid: Jeg vil foreslå fra bondepartiet Hundseid og Langeland.

Presidenten: Hvis hr. Lykke unnslyr seg, finner jeg det naturlig at herrene Bærøe og Getz blir oppnevnt.

Seip: På vegner av vinstregruppa skal eg fyreslå Mowinckel og Valen.

Langeland: Eg er så fri å fyreslå Sundby og Moseid.

Sundby: Jeg synes det kan være bra at hr. Moseid er med, men gruppens formann bør absolutt være med, og da jeg har fått det andre vervet, får vi ta hr. Hundseid.

Presidenten: Presidenten vil gjøre oppmerksom på at det jo dessuten i henhold til den beslutning Stortinget nettopp har fattet, vil bli oppnevnt konsultative statsråder, en fra hver av de store grupper, og presidenten går ut fra at statsministeren vil foreslå for Kongen den mann som bondepartiet utpeker, så alle de tre nevnte herrer vil stå til Regjeringens disposisjon i den ene eller den annen egenskap.

Langeland: Eg for min del bur så langt unda at det er vanskeleg å taka på meg dette.

Sundby: Vi tar Moseid og Hundseid.

Presidenten: Vel, jeg går da ut fra at man velger de foreslåtte herrer: Magnus Nilssen og Madsen, Bærøe og Getz, Mowinckel og Valen og Hundseid og Moseid. — Det betraktes som bifalt.

Presidenten bringer til de representanters kunnskap som ikke vet det, at hr. Quisling har dannet en såkalt nasjonal samlingsregjering, og gjennom opprop i radio har henstillet til alle embetsmenn og offiserer å vise denne nasjonale samlingsregjering all mulig lojalitet.

Kjær: Er det noen formodning om sammenhengen mellom hans regjeringsdannelse og den omstendighet at det pågår forhandlinger mellom den legale regjering og Tyskland?

Presidenten: Der foregår ikke forhandlinger mellom den legale regjering og Tyskland, men vi håper at der vil komme til å foregå slike forhandlinger. Det er en given ting at den tyske minister, som er akkreditert hos denne regjering, eller rettere sagt, som er akkreditert hos Kongen, ikke har adgang til formelt og internasjonalt overhodet personlig å anerkjenne noen annen regjering enn den av Kongen utnevnte, konstitusjonelle. Men at der vil kunne bli komplikasjoner, har presidenten ingen tvil om.

Statsminister Nygaardsvold: Jeg må få lov til å takke for den tillit som vises Regjeringen ved de beslutninger som er fattet nå, men det er en tung tillit, og jeg hadde ikke trodd at jeg skulle opplevd det. Men man får jo sette ryggen til så langt man orker. Jeg lover meg mye — enskjønt det er ikke riktig som jeg tenkte meg det — av de råd og den veiledning som gis av de tre menn fra de forskjellige andre partier, som blir pekt ut for å delta i regjeringsarbeidet som statsråder, og jeg lover meg også mye av de menn som her er pekt ut, og som kanskje av forskjellige grunner måtte suppleres fra forskjellige partier, til regjeringsarbeidet. — Jeg ser pessimistisk på hele vår militære stilling, jeg tilstår det. Det var forskjellige grunner, familieforhold o.l. som kanskje gjorde at jeg så mer pessimistisk på mitt arbeid. Men jeg må tilstå, at etterat jeg har opplevd at vi skulle få en Kuusinen-regjering her i landet, er jeg stemt for, at selv om den norske regjering må gå over i Sverige, så får vi forsøke å holde regjeringsnavnet oppe. Det kan kanskje hende at det ikke blir så mye praktisk arbeid å gjøre, men vi får holde navnet og regjeringsfanen oppe og vente på bedre tider.

Jeg vil be dere stortingsmenn, når dere nå reiser hjem, å ta med også en hilsen til folket, at det er harde og bistre tider, bistrere enn noen gang før i vår historie kanskje, men jeg har en følelse av at folket står sammen med oss i det vi vil, nemlig et fritt Norge. Og gjør de det, så håper jeg på en lykkelig utgang av det forferdelige som vi nå opplever.

Peersen: Det er sagt at det er en rekke av våre byer som er besatt, og jeg hørte forsvarsministeren si at også min by er besatt. Er det tilrådelig å reise til hjemstedet, eller bør man helst være utenfor for det tilfelles skyld at Stortinget snart skulle sammenkalles? Jeg forstår det forslag som her er fremsatt, således, at når denne forhandling kommer fram i sitt resultat, får det bli Stortingets sak å avgjøre i hva retning det skal gå, om man skal fortsette å kjempe, er ikke det riktig?

Joh. Ludw. Mowinckel: Jeg er litt overrasket over dette, for jeg trodde, at hvis man kom til forhandlinger med tyskerne, og fikk ordnede forhold, så ville storting og regjering fortsette å eksistere, naturligvis med de restriksjoner som den overenskomsten måtte medføre. Men jeg trodde oppriktig talt, at etter denne dags flukt fra sted til sted skulle Stortinget vende tilbake til Oslo og der fortsette sin virksomhet. Det er så jeg har forstått det, så jeg er litt overrasket over dette at vi hjemsendes til våre hjemsteder. Hvis det er meningen at jeg skal reise til Bergen og hr. Peersen til Kristiansand, synes jeg det er litt annerledes enn jeg hadde tenkt meg det. Jeg er i det hele tatt ikke svært fornøyd over at vi løp over hals og hode fra Hamar i aften. Jeg kan ikke begripe det. Det gikk så fort at vi omtrent ikke fikk puste. Det ble sagt at om 5 minutter står toget på stasjonen, og over uveisomme veier fant vi fram hit. Jeg har ikke forstått sammenhengen. Var det kommet meddelelse om at vi skulle tas til fange? Den kom vel ikke fra tyskerne, den var vel sendt til de militære? Det må jo være de løseste rykter. Man må unnskyld meg, men jeg synes det er litt under Stortingets og Regjeringens verdighet. Jeg hører det var sagt at regjeringen Nygaardsvold hadde tatt flukten. Jeg mener det var rimelig at man arbeidet utenfor Oslo inntil saken var ordentlig avgjort, men denne flukten til Elverum beklager jeg i høyeste grad, og hvis man skal spredes for alle vinde nå, synes jeg det er under vår verdighet. Jeg forstår disse som skal forhandle med tyskerne for å få rede på vår stilling, men jeg trodde at den norske regjering og det norske storting fremdeles skulle eksistere, — hvis da ikke tyskerne gjør det

samme som Sovjet og lar den nye regjering bli den avgjørende. Da inntreer en annen situasjon, da inntreer en revolusjonær situasjon i Norge. Men inntil det er faktum, er det den nåværende regjering og det nåværende storting som eksisterer, og jeg forstår ikke den fremgangsmåte som her er foreslått.

Presidenten: Presidenten vil gjøre oppmerksom på at det ikke er foreslått noen annen fremgangsmåte enn den hr. Mowinckel selv mener. Men presidenten har ment at det var riktig å imøtese den mulighet, som også hr. Mowinckel var inne på, at hvis det viser seg at den tyske regjerings ombudsmenn ikke vil forhandle med denne regjering, skal man forholde seg på den måte som ble nevnt. Deri ligger ingen henstillen om at den enkelte skal begi seg det ene eller det annet sted hen, men det ligger deri, at hvis forholdene gjør det umulig for den lovlige regjering å fortsette sitt arbeid, må Stortinget gi den den særlige bemyndigelse og vente med å tre sammen inntil Stortinget kan tre sammen. Vi håper ganske sikkert alle at det vil gå slik at disse forhandlinger kommer i gang, og at Stortinget med de innskrenkninger som måtte bli en følge av situasjonen, kan fortsette å gjøre sin gjerning. Når Stortinget flyttet fra Hamar hit opp, så var det drøftet alt fra tidlig i dag, da de første tyske fly gikk over Hamar, som er et jernbaneknutepunkt som man kunne vente at det ville bli rettet angrep mot. Der kom også fra de fremmede legasjoner som var akkreditert Regjeringen og fulgte med til Hamar, og over den trådløse opptager som ble satt i gang, en advarsel om at det ville være riktig at Stortinget hurtig forlot selve Hamar, og da det så kom melding fra generalstabens offiserer, overbragt meg gjennom et av Regjeringens medlemmer, om at en rekke busser med tyske tropper i full væpning var passert Jessheim med sikte på Hamar, Stortingets samlingssted, som det het, mente jeg det var riktig, som det har vært drøftet allerede hele dagen igjennom med de militære myndigheter på stedet, å forlegge Stortingets siste samlingsstund her hit, hvor man i hvert fall vil være tryggere enn man ville være på Hamar i dette øyeblikk. Men der er ingen motsetning mellom hr. Mowinckel og meg, og ganske sikkert ikke med noe medlem av denne forsamling, i anskuelsen av hva der vil være det naturlige, og hva vi ønsker må kunne skje.

Statsråd Wold: Jeg kunne kanskje få lov til å gi en del opplysninger i tillegg til det som presidenten har meddelt. For det første kan jeg være enig med hr. Mowinckel i at vi kom

nokså hodekulls bort fra Hamar. Men da måtte vi jo følge de militære myndigheters råd. Det er ganske naturlig at vi ikke kunne risikere å komme i den situasjon at regjering og storting skulle bli tatt. Og etterat jeg er kommet her til Elverum, har jeg i telefonen fått konstatert at det var 4 fullastede busser med tyskere som nå er kommet fram til Minnesund. Jeg har også konferert med regimentssjefen her, og spurt ham om han kan stoppe bussene. Han har sagt ja til det, han mener han skal kunne stoppe bussene med tyskere. De var kommet opp til Minnesund, men der var brua så smal at de store bussene visstnok ikke kunne komme igjennom.

Med hensyn til spørsmålet om forhandlinger, har jeg også, siden jeg kom hit til Elverum, hatt en telefonsamtale med politimester Welhaven i Oslo. Han har etter Regjeringens anmodning — jeg kan vel meddele det — gjort en henvendelse til den tyske minister dr. Bräuer. Politimesteren sa at han måtte vente svært lenge før han fikk ministeren i tale, og etter å ha snakket med ham måtte politimesteren igjen vente en stund mens ministeren var ute i et annet værelse. Så kom ministeren tilbake og sa, at disse ting gikk automatisk og han hadde ikke anledning til å stoppe dem, men han imøteså Regjeringens meddelelse allikevel med meget stor interesse. Det er det vi på det nåværende tidspunkt har fra dr. Bräuer. Politimesteren føyde til at han var høflig, men kald.

Så skal jeg få lov til å føye til en ting til. Umiddelbart etter hadde jeg igjen en samtale med politimesteren i Oslo, — jeg går ut fra, at den forbindelse får vi, men jeg går også ut fra at den samtidig avlyttes av tyskerne. Han sa da at Quisling hadde gitt ham meddelelse om at han var den nye justisminister, og han hadde anmodet politimester Welhaven om å komme til seg. Politimesteren hadde svart nei, han kom ikke. Og jeg sa han måtte holde sine folk klar og arrestere Quisling. Det var jo et tomt ord kanskje. Men så spurte han om han kunne henvende seg til de tyske myndigheter i tilfelle det skulle bli nødvendig. Der til sa jeg at det fikk han selv avgjøre. Så spurte jeg ham hvilke maktmidler Quisling hadde, for jeg kunne ikke tenke meg at Quisling i Oslo skulle ha noen særlige maktmidler. Det fikk man da se. Og vi har jo fremdeles hele vårt politikorps på 700—800 mann og hele det sivile luftvern. Politimester Welhaven var lojal og sa at han skulle gjøre sitt beste. Men så sa han til slutt: Hvis de tyske myndigheter støtter Quisling? Ja, sa jeg, da er det vel ikke noe for Dem å gjøre. — Det er den situasjon som foreligger, såvidt jeg skjønner, i øyeblikket.

Kjær: Er det meningen nå straks å komme i forbindelse helt direkte med den tyske legasjon, meddele resultatet av Stortingets beslutninger her og prøve å bringe på det rene om ikke det tilfredsstillende, således at regjering og storting kan vende tilbake til Oslo i god orden? Det ville jo absolutt være det mest tilfredsstillende.

Moseid: Det var det samme jeg ville si.

Peersen: Poenget i mitt spørsmål var dette, om noen av Stortingets medlemmer, hvor de var, kunne tenkes å risikere å bli arrestert av tyskerne. Det var derfor jeg spurte om det var trygt å reise til sine hjemsteder, når de ble besatt.

Joh. Ludw. Mowinckel: Det var noe i retning av det hr. Kjær sa. Jeg går ut fra at politimesteren kan nås pr. telefon og justisministeren kan nå ham meget hurtig, og meddele at Regjeringen har foreslått og Stortinget tiltrådt forslaget om at det oppnevnes en delegasjon på 3 medlemmer for sammen med utenriksministeren å forhandle med tyskerne, og høre når det passer at disse forhandlere kommer til Oslo, slik at vi får satt dette i fart så snart som mulig.

Stray: Det var med stor tilfredsstillelse jeg hørte det modige og greie standpunkt som hr. Mowinckel inntok, og jeg er sikker på at vi alle sammen sympatiserer med den tanke at Stortinget ikke skal vike, men legge for dagen at vi anser oss for nasjonalforsamlingen, og den regjering vi nå har, for den lovlige regjering, som ikke viker. Men det er et spørsmål om vi har lov til å ha en, jeg hadde nær sagt så n a i v oppfatning, at de som nå er rykket inn i Norge, ganske rolig lar den nåværende regjering og det nåværende storting sitte her på Elverum og forhandle og bestemme. Jeg tror det ikke. Vi hadde et møte her i den interparlamentariske union i sommer. En rekke av de delegerte som møtte på det møte, er i dette øyeblikk i tysk konsentrasjonsleir. Det er ikke spørsmål om hva vi ønsker, eller hva vi mener. Jeg er klar over at situasjonen meget lett kan være den at vi ikke får noen forhandlinger med den tyske minister. Jeg er slett ikke sikker på om denne delegasjon får noen oppgave i det hele tatt. Får den det, og kan vi få beholde de sivile forvaltninger i landet på de hender de nå er, så er det hyggelig, storartet. Men jeg mener Stortinget har plikt til å regne med at så går det ikke. Og når vi nå spør hvordan vi så videre skal innrette oss, så synes jeg det ligger nok så snublende nær å innrette oss som vi må som

medlemmer av Stortinget: gjøre vår plikt i denne situasjon, og gi Regjeringen de fullmakter som den krever, og som den må ha for å kunne fortsette å regjere. Jeg er fullt klar over at heller ikke Regjeringen får anledning til å regjere her i landet, men når Stortinget får gitt den den fullmakt der, mener jeg vi forsåvidt har gjort vår plikt, vi kan ikke gi mer. Og det er ganske klart at situasjonen nå er slik, at hvis denne delegasjon kommer med en rekke betingelser og vilkår og krav, blir det bare å trekke tiden ut, og vi kan være sikre på at det blir ikke lang frist Regjeringen får til å bestemme seg. Jeg tror ikke at tyskerne ligger og venter på Stortinget i mange dager. For oss selv spiller det vel ikke så svært stor rolle om de kommer og internerer oss her, la oss si på Elverum. Men vi må ikke bringe landet i den situasjon at de som er den lovlige nasjonalforsamling og den lovlige regjering kommer i fiendens vold. Regjeringen må ha en plikt til selv å påse at så ikke skjer, og det er derfor jeg ikke kan være helt enig med representanten Mowinckel, når han oppfatter situasjonen slik at vi ganske rolig nå kan reise tyskerne i møte på vei til Oslo og bli mottatt med åpne armer og få lov til å fortsette vår virksomhet. Jeg tror ikke situasjonen ligger slik an. Jeg tror at vi bare lager en felle for oss selv ved å bli sittende her imens, uten i grunnen å kunne gjøre noe mer omkring Stortinget enn vi har gjort.

Dønheim: Eg bed om orsaking at eg som ny mann tek ordet i ei så vanskeleg sak, men det er noko lite eg skulle ha sagt. Situasjonen er at tyskarane ved eit meisterkupp har teke viktuge punkt i landet vårt. Situasjonen er vidare den at vi har teke militære rådgjerder mot dei, og vidare den at vi kan gå ut ifrå at vestmaktene fyrebur og er i ferd med å rykke oss til hjelp. Under dei tilhøve kan vi vera heilt visse på at tyskarane ikkje gjev seg inn på noka forhandling, som bremsar farten i deira pågang. Det er heilt fantastisk å tru det, for det er klårt at dei kan taka alle hamner her i landet med eit heller raskt grep. Dersom dei ikkje det kan, så er deira aksjon forfeilet. Difor meiner eg det er rett, det som presidenten sjølv sa, som eg forstår at denne delegasjonen skal, at den saman med Regjeringa får den vidast moglege fullmakt til å styra landet. Eg går ut ifrå at det kan skje heilt lovleg i den situasjon som er komi, for ein gjer etter mi mening stillinga vanskeleg for dei som har ansvaret, ved å ha eit storting, ei så stor forsamling som 150 mann, svevande slik som her. Det vil vera mykje betre, mykje lettare for dei som skal forhandla, at Stortinget løyser seg opp og forsvinn på ein

slik måte at det ikkje er så lett å finna det att.

Med omsyn til stillinga elles vil eg òg gjera merksam på det som er sagt tidlegare i dag, og som var sagt i går: Det er ikkje berre denne dagen i dag og dei næraste dagane som vi her skal tenkja på, men det er fyrst og fremst Noregs fridom og framtid som sjølvstendig stat, som i disse tidene liksom heng og vipper. Og dei menn som skal forhandla med tyskarane, må fyrst og fremst vera merksame på den lange lina, som vi må tenkja på når det gjeld Noregs framtid.

Presidenten: Presidenten går ut fra, at i de avgjørelser Stortinget har truffet, ligger der hensyn til alle de sider som her har vært nevnt. Går det slik som hr. Mowinckel ønsker, og som vi alle håper, men kanskje ikke tror så bestemt, vil vanskelighetene være av en relativt begrenset og oversiktlig art, og jeg går ut fra at regjering og storting vil kunne fortsette omtrent på samme måte som regjering og riksdag i Danmark fortsetter sitt arbeid, innen den snevre ramme som er gitt. Men jeg er enig med hr. Stray i at vi måtte være meget blinde, hvis vi gikk ut fra at det var den eneste mulighet som foreligger. Og når Stortingets president i samråd med regjeringen anbefalte Hamar som stedet for oss, var det også med den tanke at man kunne evakuere og sette over. Og som statsministeren var inne på, — hvis det skulle vise seg at det er umulig for denne regjering, som er landets lovlige regjering, å komme i den kontakt hvori den skulle komme med makthaverne i øyeblikket, har den åpen den adgang å bevare Regjeringen og derigjennom det internasjonale symbol på Norges uavhengighet og selvstendighet, den eneste regjering som har en internasjonal bemyndigelse og fullmakt til å opptre, selv om den sitter i et fremmed land. Alle disse hensyn er i virkeligheten tilgodesett ved de avgjørelser som har vært truffet her. Ingen av oss har den profetiske evne at vi kan vite nøyaktig hvilket forløp begivenhetene vil kunne få. Vi har søkt å treffe avgjørelser som regner med alle de nærmestliggende muligheter, og jeg er dessverre redd for at hr. Peersen har rett i den betraktning, at det vel kan tenkes forhold un-

der hvilke medlemmer av Stortinget vil bli forsøkt fengslet ene og alene fordi de er medlemmer av Stortinget. Det er umulig på forhånd å vite hvori der vil ligge den beste beskyttelse mot dette, men muligheten er der, og den mulighet gjør man vel i å regne med. Skulle den mulighet bli til virkelighet, må vi også håpe at ethvert medlem av Stortinget vil vite å bære også en slik tilskikkelse på en måte som kan tjene landets verdighet, og høyne respekten for hvert enkelt medlem hvem en slik skjebne midlertidig måtte overgå.

Natvig Pedersen frafalt ordet.

Kjær: Får jeg lov å spørre om det blir bekräftet at det nå blir telefonert til Oslo, og at vi her, før vi går fra hverandre, kan avvente et mulig svar som kan klare spørsmålet?

Presidenten: Der blir telefonert med en gang. Når man kan få en fyldestgjørende forbindelse, tør jeg ikke uttale i dette øyeblikk.

Presidenten gir sin tilslutning til de ord som ble uttalt av statsministeren, og går ut fra at ethvert medlem av Stortinget i denne stund har sitt hjerte og sitt sinn fylt av de samme tanker på landets fremtid og på landets fortsatte uavhengighet og integritet. Vi håper og tror at vårt folk skal ha evne og vilje til å bære en hvilken som helst tung gjennomgangsperiode slik at fremtiden blir bevart for våre barn, og vi sier alle: Gud signe vårt dyre fedreland!

Så synger vi kanskje første vers av «Ja, vi elsker».

Forsamlingen sang stående 2 vers av nasjonalsangen.

Presidenten: Dette møte er hevet, og Stortingets forhandlinger er utsatt inntil nærmere kunngjørelse og innkallelse, som forhåpentlig vil kunne skje i løpet av de aller første dager.

Møtet slutt kl. 22,25.